

LA BANDERA CATALANA

SETMANARI CATALÁ IL·LUSTRAT

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

En Barcelona portat a domicili.	4 rals trimestre.
Fora de Barcelona, enviat.	6 » »
Número sol.	2 cuartos.
Número atrassat, comprat a la Administració.	2 »

Los suscriptores de fora de Barcelona deurán enviar per adelantat lo import de las suscripciones en sellos de franqueix.

REDACCIÓ

Carrer del Hospital, número 141, pis 3.

ADMINISTRACIÓ

Carrer de la Cera, número 51, baixos.

Las cartas que no s' hajén rebut lo dijous al matí no serán contestadas fins la setmana següent.

SUMARI.

Advertencia.— La dona; per *R. Solanes*. — Societat del Born. Carnaval de 1876. Núm. 1. — Poesias. — ¡A ells! Sonet; per *J. Garriga y Llibre*. — Tú y jo per *J. Camabella*. — Amor d' hivern; per *Francisco Llenas*. — Curiositats. — Novas. — Xaradas. — Correspondencia.

ADVERTENCIA

Aquesta setmana nos veyém també en lo cas de no poder donar en nostre periódich lo grabat de costum. Creguin nostres costants favoreixedors que sentim verament haver tingut de trencar novament nostre propòsit; empero estiguin en la certesa de que, en avant, no 'ls mancará lo grabat en cada número.

LA DONA.

La mujer ha nacido dulce y buena.

Breton de los Herreros.

La debilitat natural de son sexe, ha sigut causa de que la dona, dominada per l' ascendent de l' home, haja viscut sempre en un estat d' eterna y vergonyosa tutela.

En efecte; mentre jove, obeitx las órdes de sos pares, casada está sotmesa baix la voluntat de son marit, y quan lliure de la tutela paternal permanece soltera ó viuda, depen de tot lo mon, que cerca sols l' ocasió de portarla per llenguas y que la espia pera aprofitar la menor sospita pera tirarseli á sobre.

Es per cert ben ridícula eixa moral, tant estreta pels altres y tant ample per nosaltres.

La menor sospita, lo mès lleuger indicati, bastan perque lo nom de una dona vaja de boca en boca y sa honra sia atacada y retallada entre paraulas de doble ó triple sentit, y mitjas riallas mès ó menys significativas.

Y lo mellor es, que l' inmensa majoria d' eixos puritans, tant jelosos de la moral y virtut de la dona, son homes gastats ja pel plaher, que n' han fet, com vulgarment se diu, tantas com n' han pogut, y que per mellor tapar sa deshonra, que ho es tant com en la dona la falta de puresa, critican la falta de qu' ells son molt sovint causadors.

Jo voldria, qu' eixos que diuen *coquetas* en general á las donas, per son naturalment desitj d' agradar, recordessen las mil y una bojerias qu' han fet, ó están fent pel mateix objecte, voldria que repassessen los plans estratégichs qu' han combinat per abátrer no sempre ab bon fi sa fortaleza, y que després ab la má sobre 'l cor me diguessen á qui regoneixen mès culpable, si á la dona que vol aumentar sos atractius per atreure á un home, ó si aquest que etjega al botavant sa formalitat, per perdre totas las que puga d' aquellas.

Gracias á eixa preeminencia que l' home te sobre la dona, mos hem erigit en dèspotas sobre ella que no representa en lo mon altra paper qu' el d' una criatura, quan per son caràcter y sa influencia sobre l' home, está destinada á regularisar y sostenir la marxa de la societat.

Débils son los esforços que s' han fet pera sa instrucció, y no obstant lo nombre de donas il·lustres que conta la historia, quan no fos son acert en las mès espinosas questions de la vida doméstica, provan l' alta intel·ligencia y penetració de que la dotá la naturalesa.

¡Llástima gran que tant preciosas facultats se perdan moltes voltas! ¡quan mès no haguera progresat la humanitat, si la dona il·lustrada, hagués pogut ajuntar sos esforços als del home!

Mes no, qu' est creuria rebajarse acceptant l' ausili del sexe débil.

Pobre sér humá, qu' et donas pomposament lo títol de rey de la Creació, tú que tant te bellugas per ta llibertat, tú que negas á Déu, perque no vols regoneixer altre poder superior al teu, pensa una mica sobre la situació en que ton orgull y superbia coloca á una mitat la mès preciosa de ta raça, y després, confesa que en lloch de voler la llibertat, vols lo poder de tiranisar fins á la qu' endolseix las mès amargas horas, y dona vida al fill de que després t' enorgulleixes.

R. SOLANES.

SOCIETAT DEL BORN.

CARNAVAL DE 1876.—NÚM. 1.

Dos anys fá que la antigua y conegudíssima «Societat del Born» despues de quinze de envidiable, agitada y gloriosa existencia, se dirigí al públich notificantli la extrema é irrevocable resolució que havia pres de retirarse pera sempre á la apacible tranquil·litat; á las dulsuras de la vida privada; que descendia del altísim, honrós, é inmaculat pedestal que ab inquebrantable constancia, ab indómita voluntat de ferro, ella mateixa s' havia aixecat.

Sensació va causarne la despedida, ja que á la «Societat del Born» adeudaba Barcelona, dias placenters, dias de inefable ventura, qual recort nos borrarà per ja may de sa memoria; dias de verdadera felicitat, de llegítima gloria alcansada no ab los criminals medis, no á la manera que á pesar del vertiginós progrés del sigle dinou se conquista avuy; sino del únich modo, que compénder se deu, es á dir, fent prosperar la industria, protegint lo comerç, enaltint las arts; y lluny de sumir en cruenta desesperació als mortals, lluny de sembrar á dojo la desgracia, lluny de causar ruinas y

pobresa, fer derramar dolsas llàgrimes de agraïment; escampant ab profusió la llavor fructífera del consol; reunint, apanyant sota l'ample mantell de la mès sacrosanta, la mès sublime de las virtuts, la caritat, á la desvalguda indigencia, á la assoladora miseria.

Lo general disgust, lo mal efecte que causá la total desaparició del Carnaval de Barcelona, consecüencia precisa é immediata de la retirada de la «Societat del Born,» mogué á alguns del seus entusiastas y fidels partidaris á proseguir la seva fixa y segura marxa passant per la ample y trillada senda que ab indecible impavides se havia ella obert en sa llarga y honrosa existencia.

Vençuts los innumerables inconvenients que s'apilotavan al pas de aquells que fentse eco de la opinió general volian que com lo llegendari Fénix sortís novament á la preclara vida que lo destí li tenia reservada; ab nobles esforços, deguts no á propis mereixements, no á privilegiada inteligencia, sino als generosos desitjos que en son pit brollaban; á la bona voluntat que 'ls alentava, poguéren per últim conseguir, les hi fou dable portar á cap lo seu anhelat objecte.

Ja en possessió de sas dauradas ilusions se dirigiren al públich en 5 de febrer de 1874.

Vegis un tros d'aquell escrit qu'era ó venia á servirlos com á fé de vida:

«Arreconats jeyan los trofeos de sas conquistas (La Societat del Born), la pols del oblit ennegria las lletras d'or del seu pendó; y ella ab ells arreconada, se planyia de sa desventura, se lamentaba de que lo forsós ostracisme á que s'havia condemnat fos lo senyal de la nova sortida per los carrers de la ciutat comptal, de las estúpidas é insulas mamarratxadas, de las tontas disfressas de péssim gust y de las bestials bromas de mal género que tant privaban avants de la seva aparició; quant uns joves se li acostaren y de seguir per la seva honrosa y ampla via formal paraula li don-

»gueren. Joyosa escoltá sos bons propósits y ab inefable satisfacció la oferta »acceptá.

»Los desitjos d'ells se vejeren colmats; »ab excés se satisfieren las esperansas que »il-lusiorament havian concebut; puig »qu'ella generosa y magnánima, fins los »entregá sa millor prenda, la que sim- »bolisa tota sa gloria; lo seu estimat »pendó.

»Sota d'ell aplegats ab entusiasmo, si, »ab bona voluntat també; mes ab pocas »forsas y ab menos inteligencia, s'hi tro- »van pits que sostinguts pel bon desitj, »alentats per la bona fé, se proposan con- »servar la brillantés del Carnaval de Bar- »celona; intentan que en lloch de desme- »reixer, sigui lo que fou en los primers »anys de la «Societat del Born;» volen »que si Barcelona, la hermosa ciutat que »per reyna te lo Mediterráneo; la ciutat »admirada de tots los que á sa platxa arri- »van, la perla de Espanya, l'orgull de Eu- »ropa, la admiració del mon; la capital »de la franca, noble, activa, honrada, va- »lerosa y lleal Catalunya, es en tot la pri- »mera, no quedi prostergada en las festas »carnavalescas, que sigui son carnaval lo »primer carnaval del Univers.

»Aqueixas son las aspiracions de los que »recullint las arreconadas y plenas de pols »despullas de la «Societat del Born,» se »presentan avuy al públich pera dirli, que »no es una nova Societat la que desde ara »fará lo Carnaval, sino qu' es una conti- »nuació de aquella, ó mès gráficamente »encare, es la mateixa Societat.

»Aquets son los poderosos motius que »s'han tingut en compte pera que ni 's »canbiés lo nom. ¿Quin fill será tan des- »naturalisat que renegui de sa mare, que »tinguia á ménos ostentar lo seu preclar »nom...?»

Aixó digueren, aixó lo públich ab inefable gust escoltá y satisfactoriament acollí.

Una vegada, no mès despues de la alocució, atesas las tristas y deplorables circunstancias que pesaban sobre 'l país,

feren surtir al carrer lo antich pendó de la «Societat del Born.»

Tothom recorda la admiració que causà la mascarada que s'organís, la única surtida que acaba de ferse referencia, y las mil enhorabonas que meresqué per lo luxu y sumtuositat que en ella varen desplegar-se.

De si's complí ab lo qu'es prometia en la alocució donada als vents de la publicitat, bona prova fou lo judici imparcial que meresqué de las personas ilustradas, y los plácemes que als organizadors doná la premsa tota de Barcelona sens escepcions, no vacilant en sostenir y afirmar que era lo millor que en riquesa, bon gust y esplendídes havia fins aquell dia presenciát Barcelona.

Nosaltres, los firmants, som los que reorganisarém la «Societat del Born.»

Si per las obras cal jutjar, no temem lo concepte á que nos havem fet acreedors.

Aquest any creguérem antipatriótic, opinarem interpretar la opinió pública no celebrant festeig algun, quan tantas penas affligian á la mare pátria, quan la fatalitat, fonent lo plom de la desgracia, lo feya bessar bullent, gota á gota sobre la testa de los que nasqueren en aquesta terra clásica de la hidalguía.

Que acertadament varem obrar, nos ho demostra el que ni una sola veu vagi aixecarse en só de censura.

Avuy, al molestar (sembla extemporáneament y no ho es) la atenció pública es pera donarli compte de un projecte que bull en nostra pensa, y que á pesar de la seva imponderable grandesa, de la seva colosal magnitut, sí, ne hi ha dupte, lo realisarém, dat cas que hagi per sort cessat la cruenta guerra que assola nostres comarcas; si es apagada la toya que vilment comunica l' incendi á las nostres casas; si s'han destruhit las homicidas armas que traydorament assassinan als nostres germans; si per compte dels sangrents triunfos de la guerra, se festejan las glorias de la pau; si en lloch

de ressonar per l'espai las enrogalladas veus dels vencedors, s'ohuen entonar tranquils y placenters himnes al trevall.

Desde lo precís instant que ab desinterés y voluntariament nos oferirem á ser los resolts paladins de la quasi disolta «Societat del Born,» no se'ns ocultá lo aixafador pés que posavam sobre nostres débils espatllas; vejérem ben pe'l clar, la grave responsabilitat que contreyam.

Mes sens intimidarnos al quedar atmesas las nostras ofertas, al trovarnos en plena possessió de las dauradas ilusions que havia forjat nostra loca fantasia, no vacilárem ni un moment en afirmar, en sostenir que cad'any presentariam una desllumbradora sorpresa, que haviam de fer calcom de nou, que cridés poderosament la atenció general, que sigués lo pasme y admiració de tothom.

Mil y mil ideas á qual més sorprendents per la seva originalitat nos havian acudit, y teniam preparada la execució de alguna de ellas pera lo present any, mes haguerem de abandonarlas; en práctica no las posárem; per las incontrastables rahons que apuntadas quedan més amunt.

Mes com un' hora ó altre terminará lo anormal estat de nostra desgraciada pátria, com las fratricidas tenebras de la guerra, las dissipará un dia ó altre lo placenter sol de la pau, y com (tal volta lo bon desitj nos ho fá veurer) no es llunyana la terminació de la fratricida guerra que ensangrenta nostre fértil terra; tenim preparada si realitat se tornan, (aixís siga) nostres bellas presumpcions, una agradable sorpresa pera lo vinent any, que sens dupte excitará en alt grau la admiració de tots los que arribi á sa noticia.

Aquesta crida te per objecte donarne compte, mes avans se fá precís dirne quatre solas paraulas.

La antigua «Societat del Born» tingué la desgraciada sort de naixer en massa boná estrella.

Ab exhuberant vida, ab prodigiosas

forsas fèu la seva aparició; sens ocupar quedá lo bressol que l'aguardaba; los vacilants passos que son indispensables á tota criatura al descendrer de la falda maternal, se trocaren en fermes y seguras petjadas; tot vigorositat, tot vida, en una paraula, obria 'ls ulls á la llum, estava en bolqués y havia entrat ja de plé en tot lo seu complert y cabal desarroll.

Succehí, com era natural, com era inevitable, lo que devia succehir. Aquella plenitut de forçes, aquella robustés, aquell adelantament contra totas las sábias lleys de la naturalesa, la ofegaren á poch; la reduhiren ben prompte á la impotencia.

Ningú hi há que no recordi que lo primer any de la seva fundació, l'any 1859, fôu lo millor Carnaval qu'havist, no Barcelona, si no cap altre ciutat del globo.

Per aixó, com res mancaba á fer, com l'arbre havia donat ja tots los fruits que humanament podia produhir, lògich es que s'anés corsecant, que s'inclinessin las mústigas brancas al sech tronch, que á passos agegantats caminés vers la esterilitat.

La mort era inevitable, se feya precis apelar á estremas midás, pera que al menys, á semblansa dels gladiadors romans, no fès una mort bochornosa atés son brillant passat, pera que, ja que sa mort estava decretada y apel·lació no hi havia, fós una mort digne de sa curta pero hermosa vida.

Aixís ho compregueren los que á son càrrech tenian la direcció de la Societat, y ab profund criteri, ab inmillorable acort idearen el celebrar cad'any las festas del Carnaval, á més de Barcelona, en algun altre població important. No altre cosa eran las sortidas qu'es feyan baix lo pretest d'anar á rebre la figura ó ninot que representaba lo Carnaval.

Oportuna y celebrada siguè semblant resolució, y los habitants de Vilassar, Granollers, Mataró, Vilafranca, Figueras y Girona no oblidarán jamay las horas de verdadera, franca y espontánea alegría

que disfrutáren; lo bullici y animació que vejeren regnar per los seus apacibles y tranquils carrers; la importancia y magnitud de las transaccions comercials que's verificaban; la ofrenda generosa; lo tros de pá que 'ls hi fou dable allargar á sos conciutadans menesterosos; alegría, bullici, importancia y caritat que lograban gracias á la anada á las sevas respectivas poblacions de la coneguda y respectada «Societat del Born.»

Aqueixas sortidas, despues dels bèn materials y morals que están á la vista, servian pera estrenyer més y més lo amistós llás de ferma y lleal germanansa de la capital de Catalunya ab los pobles, vilas y ciutats del antich Principat, que si d'ells la distancia la separan, els hi acosta l'esprit del segle, per medi del mónstruo de ferro, del gegant del progrès, de la rauda locomotora.

Removent nosaltres lo caliu que encare conservava sota las cendras, qu'eran los recorts de aquells triunfos alcansats per la emprendedora «Societat del Born,» ne sortiren un raig de guspiras. Salvat d'aquell pés que l'oprimia y aspirant ab dalé l'ayre vital que juguetó fins á éll arrivaba, lo caliu se reanimá, y ab la ajuda del combustible, que prop hi havia apilotat per esperansas que la mort desvanesqué; lo foch brillá potent, la flamarada pujá fins als núvols en revolt torbellí. Las guspiras, al produhir lo foch, nos féren concebir lo pensament que tractém de posar en obra; al volcánich calor de la foguera nasqué nostre projecte.

Llavors, tots á una, convinguérem en que: lo modo de no desmereixer la reputació, si ben adquirida més ben assentada de la «Societat del Born,» y confiada are á nostres inexpertas mans, era el de continuar la série de excursions que aquella havia ab felis éxit portat á cap.

Mes també tots fôrem del parer de no cenyirnos á mesquinas preocupacions provincials, sino de llansarnos cap á més vastos y dilatats horitzons.

D'aquesta mancomunitat de parers ne

sortí l'acort unànim d'anar lo vinent any á Madrid.

Acort que motiva aquesta alocució; acort que posarém en planta; que, podém dirho ab tota la boca, portarém á cap. Nos hi havém empenyat y sortirém ab la nostre: no en va alentan nostres pits la escalfor de la foguera de la constancia que perenne's conserva en Montserrat; no en va orejan nostres fronts las frescas alenadas del vell Monseny; no en va som catalans.

A Madrid s'anirà per més que sorprenha: á Madrid anirém per més impossible que pareixi; á Madrid ab nosaltres vindrán tots 'ls que vulgan ser de la partida.

Sí; Madrid sufrirá nostra bullanguera invenció: á Madrid com per art de encantament, com un marvellòs somni de las mil y una nits se trovará allí trasladat lo carnaval de Barcelona: lo poble del Dos de Maig veurá palpablement com se diverteixan los catalans, la capital de Espanya presenciará recorrent sos carrers en emigable consorci á la diversió y á la caritat.

¡A Madrid, á Madrid! La bandera ja está alsada; lo vent ja l'ondeja, sota de ella tots hi caben; baix los seus plechs no hi ha distincions.

La crehuada que aixequém es de l'legitim orgull pels que nasqueren en aquesta noble terra; tots los que idolatran las glorias de nostra estimada Catalunya han de estar més que joyosos de que una vegada més Madrid fassi justicia á lo seu genit emporador, que confessi un altre cop encara que si es la senyora del progrés, que si los símbols del treball son los seus millors trofeos, no olvida may als que pateixen y ploran que fins al mitj de la bulla y gatsará s'arrenca sempre lo mantell de las espatillas pera cubrir las nuas carns del pobres desvalguts.

Dintre curts dias, aquesta mateixa setmana, publicarém las ventajosas y económicas bases, baix las que se podrá formar part de la expedició aixís

com las condicions á que se deurán subjectar los que se suscribeixin.

Una observació nos resta á fer; semblará estemporánea la publicació de aquesta crida y com havém dit al comensament, no ho es en manera alguna, ja que per dur á bon terme nostre projecte es necessari ab molta anticipació saber lo número exacte de los que 'ns acompanyarán.

Res més tenim que dir.

Si es acullida bonament, com presumim, la idea; si's realisa; no aspirém á cap altre recompensa que á la sortida de la capital de Espanya, pera retornar á nostra ben volguda Catalunya, arribin fins á nostres aurellas confossas las entusiastas enhorabonas dels madrilenyos ab las santas benediccions dels pobres, que content Madrid nos donguin per despedida estas solas paraulas.

« ¡Bè per Catalunya, bè! ¡Benhaja'lla que com ella ensenya al seus fills á fer caritat ab lo pretest de divertir-se! »

Barcelona, als 5 de maig de 1875.

President honorari, Pere Joan Mias.—Sócis: N. Malagarriga.—Eduart Tarascò.—Joan Medina.—President efectiu, Joseph Gaset.—Vis-president, Anton Junyent.—Comptador, Narcís Camps.—Cai-xer, Cayetano Pullés.—Vis-comptador, Francisco Escritcha.—Sub-secretari, Joseph Oliver.—Vocals: Ramon Riera, Joseph Llordachs, J. Maristany, J. Lligè, Joseph Rovira, Joaquim Rovira, Teodoro Estapè, Vicens Benito, Florenci Casasanpere, Baltasar Guardiola, Francisco Mora, Andrèu Calopa, Joseph Rafel y Danés, Manuel Farsach, Jacinto Carol, Joaquin Benet, Joan Costa.—Jaume Más y Roig, secretari.

POESIAS

IA ELLS!

SONET.

¿Sentiu quin amarg plor, braus catalans?
 ¿Sentiu quin crit feresà lluytà 'ns crida?...
 N' es la pàtria, que avuy plora oprimida;
 N' es la pàtria, que 'ns diu: ¡guerra als tirans!
 Si som braus y valents, nobles germans.
 A lliurarla marxémne desseguida,
 Y fins veurer la terra ab sanch tenyida
 Tallin caps enemichs las nostras mans.
 ¿Qué nosaltres som pochs? res ens importa.
 ¿Qué armeig bo no tenim? valor ja 'ns sobra.
 ¿Qué al mon ells han vençut? no pas aquí.
 Com la patria á lluytar avuy ens exhorta,
 Y 'ns diu: «¡guerra al francés que 'lmèu pitn' obra!»
 Minyons: marxémne á vènce'l ó á morí.

J. GARRIGA Y LLIRÓ.

Febrer de 1874.

TÚ Y JO

(TRADUCCIÓ DE MR. Y. M. G.)

Tú n' ets la musa, jo sò la lira;
 Tú n' ets la sava, l' arbre jo sò;
 Jo sò lo camp que 'l sol fertilissa,
 Tú n' ets lo sol.
 Jo sò lo niu, tú n' ets la auella;
 Jo sò l' ona, tú n' ets la mar;
 Jo sò la ment que ideas brota,
 Tú l' ideal.
 Jo sò la terra, tú 'l blauet cel;
 Jo sò la sombra, tú n' ets la llum;
 Jo sò lo cos que l' aime tanca,
 L' aime tú.

J. COMABELLA.

AMOR D' IVERN

Estimava jo una noya,
 blanca 'l mateix que la neu.
 La vaig coneixer un dia

del altre passat *ivern*.

Encare, mòlt bè recordo,
 que feya un *fret* mòlt cruel;
 (feya una forta *gelada*,
 y es veyà *blanch* lo Montseny.)
 Quan, pera pendrer la *fresca*,
 anavam tots dos solets,
 veyà en ella una *fredor*...
 que á mi, 'm deixava tot *fret*.
 Sempre volia *gelats*,
 quan anavam al *café*.
 Si anava á ca 'l Tio Nel-lo,
 demanava 'ls bunyols *frets*,
 y per beurer... l' aigua *fresca*,
 res de licors ni aiguardent.
 Una nit, sortin del Prado
 de ballá' ab ella un xiquet,
 vaig agafar un *refredat*
 y es vá *refredar* també
 ella, una nit que feya
 un *aire* mòlt fi y *fresquet*,
 quan sortiam del Liceo
 de veurer «Los pastorets.»
 Y encare que 's guapa y *fresca*,
 (mòlt més *fresca* que 'l vi en *fresch*),
 m' hi *refredat* d' estimarla,
 perque 'm fà un paper mòlt *fret*,
 y em deixa *glassat* lo veurer,
 que tè un cor més *fret* que 'l *gel*!

FRANCISCO LLENAS.

Gracia 22 de febrer 1875.

Curiositats

L' us de fer cremar l' oli per medi del blé es antiquíssim, no faltant autors que li volen concedir una antigüedad antidiluviana, mes la generalitat se han inclinat per creure que 'l descobriment fôu obra de un habitant de la ciutat de Gomorra, 'ls quals despues seguiren aplicantlo per llumenar 'ls temples dels falsos Deus.

L' peix que conta ab una existencia més llarga es lo dudong (*dudongus-scirius*) l' cual acostumaba á viurer de nou cents á mil anys y l' que 'ls naturalistas l' crehuen ja estingit, puig á prin-

cipis del segle pasat, un exemplar del dit peix era ja raríssim.

La biblioteca més nombrosa del món ha estat sens dupte la de Tolomeo Fildelfo, rey de Egipte, puig contaba set cents mil volums.

Neron, el bárbaro tirá de Roma, morí l' any 68 de J. C. suicidat en un atach de enagenació mental causat per un terrible arranch de ira.

Los romans designaban ab lo orgullós calificatiu de *pro vincendum* (per vencer) als paissos que encaranó havian conquistats.

ANTONI RIERA Y C.

Novas

Segons diu *La Epoca* lo dia 7 del corrent lo senyor Madrazo féu entrega del cor de nostre malaurat paysá, En Fortuny, als senyors Pons y Pascual, comisionats al efecte per la ciutat de Reus, pera rébrer una reliquia de tan preu, aixecantse al efecte una acta notarial.

Hem sabut van á començar los treballs, per la construcció d' un tram-via de Reus á Salou, ab enllás ab los ferro-carrils de Lleyda á Tarragona, y de eixa á Valencia.

Felicitém als autors d' eix projecte, y los desitjem bon écsit.

De desitjar seria, que no es permetés la venta de romanços tant asquerosos com los que ab motiu del tristíssim fet del dia 9 s' han publicat, y que de segur haurán vist nostres lectors.

Eixa escandalosa especulació, parla molt poch en favor de nostra moralitat y cultura.

El dissapte pròxim passat dia 5 del actual devant de una numerosa y lluida concurrencia se verificá en lo teatro del

Circo 'ls exámens dels alumnos que concorren al gimnástich del carrer del Duch de la Victoria, número 3, que dirigeix don Fidel Bricall.

La concurrencia apludí la major part de las sorts que verificaren dits alumnos tan per la lleugeresa com per la seguretat que demostraren en los treballs y la intel·ligenta direcció de son professor.

Doném la enhorabona de tot cor á don Fidel Bricall per la seva intel·ligencia en la ensenyansa de dit ram, com axí mateix á sos alumnos per la afició que hi demostren y apreci á son Director.

Solució á la xarada del número passat :

SE-RA-FI-NA.

Xaradas

Ma primera sol ser bona;

Dos,

N' es article;

Tot,

Un nom.

Ma primera, es animal,

Ma segona es alegria,

Lo tot, estimat lector,

Animal de molta estima.

M. SOLANES.

Las soluciones en lo número següent :

Correspondencia de LA BANDERA CATALANA

S. Vintó Callascha. No 's queixi: lo seu espera torn. — Pere Feliu. Si li havem demanat lo nom y apellido, es pera firmá ab ell la poesia que 'ns remeté la setmana darrera, y que li publi. carém quant ans. — L. Vosté no está en si: ¡ quin tip de riuror 'ns ha fet fer! ¡ si ho savia! — Sebastia Colom. S' aprofitaran las sevas curiositats. — Ll. B. Serviran los seus epigramas. — Joan Palou. Lo que 'ns envia no fa 'es copia. — E. Alós. Aghrim la seva oferta. — Pere Manant. ¡ Be pel seu amor á las cosas de la terra! Segueixi avant, avant sempre. — L. S. Ja li várem contestar en son dia. — J. Ventura. Vosté escriu be, pero ¿ perqué aprofita assumptos ja tan coneguts? — Pere Poblador y Gil. Aprofitarém algo: segueixi afavorintnos. — Anton Riera y C. Fassa'l favor de passar quant ans per nostra Redacció. De lo que 'ns envia, aprofitarém alguna cosa que be s' ho mereix. — Enrich Gerona. Lo mateix li diém, pero envíhi son verdader nom y apellido. — Pere Fontané. Sentim dirli, pero no fa. — Pau Reixach. Ja li hem dit altres cops, LA BANDERA CATALANA no s' ocupa de qüestions politicas palpitants. Catalanisme es lo seu lema. — P. S. y J. Tarrasa. No podem complaure'lo perque no 'ns ocupem ja may de qüestions personals, y menos quant pera ridiculisar á persona determinada 's fa us del anónim. La dignitat avans que tot. — Pera Soler. Encara no 'n venen de peras á la plassa. Si no envia be 'l seu nom ¡qué vol que li contestém?

BARCELONA

IMPREMTA D' ESPASA GERMANS Y SALVAT

Robador, 39 y 41, y Cera, 51